

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Opavě rozhodl soudkyně JUDr. Terezou Kravalovou ve věci

žalobců: a) **Martin S.**, narozený xxx
b) **Viktorie S.**, narozená xxx

oba bytem xxx

oba zastoupeni advokátem Mgr. Martinem Sýkorou
sídlem Sadová 171/40, 746 01 Opava

proti

žalovanému: **Jiří B.**, narozený xxx
sídlem xxx

zastoupený advokátem JUDr. Lubomírem Rokytou
sídlem Slezské náměstí 14, 743 01 Bílovec

o zaplacení částky 1 102 186 Kč s příslušenstvím

takto:

- I.** Žalovaný je **povinen zaplatit** žalobci a) částku **619 186 Kč** s úrokem z prodlení ve výši 8,5 % ročně z této částky od 13. 1. 2018 do zaplacení do tří dnů od právní moci rozsudku.
- II.** V části, ve které se žalobce a) domáhal vůči žalovanému zaplacení částky 483 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,5 % ročně z této částky od 13. 1. 2018 do zaplacení, **se žaloba zamítá.**
- III.** V části, ve které se žalobkyně b) jakožto oprávněná společně a nerozdílně s žalobcem a) domáhala vůči žalovanému zaplacení částky 983 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,5 % ročně z této částky od 13. 1. 2018 do zaplacení, **se žaloba zamítá.**
- IV.** Žalovaný je **povinen zaplatit** žalobci a) na náhradě nákladů řízení částku **33 475 Kč** do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce a).

- V. Žalobkyně b) **je povinna zaplatit** žalovanému na náhradě nákladů řízení částku **139 968 Kč** do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalovaného.
- VI. Žalobce a) **je povinen zaplatit** České republice – Okresnímu soudu v Opavě náhradu nákladů řízení v rozsahu 44 %, a to ve výši, která bude uvedena v samostatném usnesení, do tří dnů od právní moci tohoto usnesení.
- VII. Žalovaný **je povinen zaplatit** České republice – Okresnímu soudu v Opavě náhradu nákladů řízení v rozsahu 56 %, a to ve výši, která bude uvedena v samostatném usnesení, do tří dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

- Po připuštění změny žaloby se žalobci domáhali vůči žalovanému jakožto oprávnění společně a nerozdílně zaplacení částky 983 000 Kč se zákonným úrokem z prodlení. Tvrdili, že na základě kupní smlouvy z 13. 8. 2017 se stali vlastníky koně Rockefellera TB – oldenburského valacha, tmavého hnědáka, narozeného 10. 4. 2011, kterého žalobce ustájil v hřebčíně v Xxx provozovaném žalovaným. 1. 10. 2017 došlo ve stáji k poranění koně, protože jeho levá pánevní končetina byla zavalena vraty stájového boxu, v důsledku čehož byl 14. 11. 2017 utracen, neboť nadále neexistovala naděje na jeho záchranu. Žalovaný se měl podle žalobců dopustit hrubé nedbalosti tím, že nedostatečně zkontroloval či řádně nezajistil boxové stání a neměl ve stájích nářadí potřebné k vyproštění koně zpod vrat. Kromě toho byl žalovaný při uzavírání smlouvy o ustájení v pozici podnikatele, zatímco žalobce v pozici spotřebitele a slabší smluvní strany, tudíž za újmu žalovaný odpovídá objektivně a bez možnosti předchozího vyloučení či omezení povinnosti k její náhradě. Přestože si tedy ve smlouvě ujednali, že v případě žalovaným nezaviněného zranění či onemocnění koně tento nenese odpovědnost za jeho úraz či úhyn, k takovému ujednání mezi stranami se nepřihlíží jakožto ke zdánlivému právnímu jednání. Částka 983 000 Kč má představovat náhradu újmy žalobců, která se skládá z náhrady hodnoty koně v době bezprostředně předcházející zranění 783 000 Kč a z náhrady ušlého zisku 200 000 Kč. Žalobce sám pak požadoval po žalovaném ještě zaplacení nákladů, které vynaložil na účelné léčení koně, ve výši 119 186 Kč se zákonným úrokem z prodlení.
- Žalovaný neuznával nárok z několika důvodů. Předně zpochybňoval otázku vlastnictví koně žalobci. Dále zdůrazňoval, že podle nového občanského zákoníku si mohou strany smlouvy na rozdíl od předchozí právní úpravy dohodnout odpovědnost subjektivní v případech, kde zákon stanoví princip odpovědnosti objektivní. V této souvislosti uvedl, že k újmě nedošlo v důsledku jeho hrubé nedbalosti, naopak ustájil koně v nejmodernějších boxech a k dispozici měl zkušené pracovníky. Současně nepovažoval žalobce za slabší smluvní stranu s poukazem na jeho podnikatelské aktivity. V neposlední řadě zmínil chování žalobců, kteří i přes varování, že kůň trpí kolikami a nesmí na čerstvou pastvu, jej často pásli, čímž mohli přivodit jeho kolikové problémy a zvýšenou aktivitu projevující se leháním a kopáním.
- K otázce vlastnictví Rockefellera soud vzal za prokázané, že
 - Theo B. jakožto prodávající předal kupujícímu osobně 13. 8. 2017 tmavě hnědého valacha Rockefellera TB, narozeného 10. 4. 2011, společně s koňským pasem, zatímco kupující se zavázal zaplatit za něj kupní cenu 25 000 EUR, z čehož 20 000 EUR již bylo převedeno dne 10. 8. 2017 a zbývajících 5 000 EUR mělo být zaplaceno do 13. 11. 2017 na účet uvedený ve smlouvě; smluvní strany se dohodly, že po úplném zaplacení kupní ceny bude kupujícímu zaslána kupní smlouva poštou a bude na něj převedeno vlastnictví koně; v záhlaví obou vyhotovení smlouvy byli na místě kupujícího uvedeni žalobkyně a žalobce se zkratkou v.z., rovněž na konci obou vyhotovení smlouvy jsou na místě kupujícího podepsáni oba žalobci (kupní smlouva v německém jazyce z 13. 8. 2017 včetně jejího překladu do jazyka českého a stvrzení jejich souladu tlumočnickem),

- 8. 8. 2017 Theo B. obdržel na účet platbu 20 000 EUR za Rockefellera TB (částečný výpis z účtu z 8. 8. 2017),
 - 14. 9. 2017 Theo B. písemně potvrdil žalobci jakožto kupujícímu, že téhož dne od něj obdržel na kupní cenu za Rockefellera TB 5 000 EUR (potvrzení Thea B. z 14. 9. 2017).
4. Ve vztahu ke smlouvě o ustájení koně bylo mezi účastníky nesporné, že
- pouze žalobce, nikoliv žalobkyně, podepsal s žalovaným 3. 9. 2016 smlouvu o ustájení jiného koně – Brillante - a bezprostředně poté, co byl zakoupen kůň Rockefeller TB, dopsali jej žalobce a žalovaný do smlouvy datované 3. 9. 2016 s tím, že i na tohoto koně se budou vztahovat veškerá smluvní ujednání uvedená v této smlouvě,
 - žalovaný vystupoval při těchto jednáních jakožto podnikatel s předmětem podnikání „chov zvířat pro zájmový chov“,
 - žalovaný se mimo jiné zavázal zajistit pro žalobce ustájení koně v boxu stáje xxx, poskytnout koni každodenní krmení a podestýlku, oproti tomu žalobce se zavázal platit žalovanému za tyto služby sjednanou cenu,
 - součástí smlouvy bylo i ujednání, že v případě zranění koně, které žalovaný nezaviní, neponese žalovaný odpovědnost za úraz nebo úhyn koně.
5. Ve vztahu k postavení žalobce při uzavírání smlouvy o ustájení koně soud zjistil, že
- žalobce neprochází evidencí zemědělského podnikatele (sdělení Magistrátu města Opavy, Obecního živnostenského úřadu),
 - žalobce disponoval v době koupě Rockefellera a i nadále disponuje dvěma živnostenskými oprávněními, a to jednak výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona (od 9. 1. 2017 pro obory činnosti přípravné a dokončovací stavební práce, specializované stavební činnosti, zprostředkování obchodu a služeb, velkoobchod a maloobchod, ubytovací služby, realitní činnost, správa a údržba nemovitostí, poradenská a konzultační činnost, zpracování odborných studií a posudků, reklamní činnost, marketing, mediální zastoupení, služby v oblasti administrativní správy a služby organizačně hospodářské povahy), jednak od 4. 1. 2017 provádění staveb, jejich změn a odstraňování (internetový výpis z živnostenského rejstříku),
 - je společníkem ve společnosti CZECHWOOD TRADING, spol. s r. o., jejímž předmětem podnikání je provádění staveb, jejich změn a odstraňování a výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona, a dále byl v minulosti (vymazáno 4. listopadu 2014) společníkem a jednatelem společnosti ECOTECH, spol. s r. o., (internetové výpisy z obchodního rejstříku).
6. Ohledně zranění koně účastníci učinili nesporným, že
- 1. 10. 2017 se ve stáji žalovaného dostala levá pánevní končetina Rockefellera do mezery mezi spodní částí boxových vrat a podlahou, kůň ležel, nemohl končetinu vyprostit, v důsledku čehož utrpěl mnohočetná granulující nehojící se poranění prstu, spěnky a spěnkového kloubu,
 - kůň byl na místě ošetřen MVDr. M., poté léčen do 14. 11. 2017 ve Veterinární klinice xxx, jeho záchrana se nezdařila a kůň musel být utracen,
 - žalobce vynaložil na léčení koně částku 119 186 Kč.
7. Ze sdělení společnosti Svarko, s. r. o., bylo zjištěno, že realizace osazení boxů v Xxx dveřmi byla provedena touto společností v roce 2010 a od té doby nebyla investorem uplatněna žádná reklamáce, ani hlášena žádná závada, konstrukční řešení funguje řadu let bezproblémově. Boxy jsou osazeny z jedné strany křídlovými dveřmi a z druhé strany posuvnými dveřmi, jejichž šíře je přizpůsobena konkrétní situaci, přičemž ve stájích v Xxx se nejedná o abnormální šíři dveří.

Posuvné dveře jsou osazeny pojistnými čepy, které brání jejich vysazení. Čepy jsou umístěny mimo průchodnou šíři a doraz v horní liště garantuje, že v jakékoliv pozici dveří jsou dveře zajištěny minimálně jedním čepem. Při prohlídce 18. 10. 2017 byla zjištěna deformace vodících i závěsných prvků, avšak společnost není schopna určit, zda byly dveře koněm nějak poškozeny před událostí.

8. Dále mezi účastníky nebylo sporu o tom, že žalobci vyzvali žalovaného k zaplacení žalované částky do 12. 1. 2018.
9. Z výpovědi svědkyně Kláry H. soud zjistil, že Rockefellera v době před jeho zraněním pravidelně trénovala. Tréninky probíhaly přibližně obden a svědkyně nikdy u koně nepozorovala neklid, zvýšenou aktivitu či nervozitu. Až po nehodě se ve stájích mluvilo o tom, že kůň měl trpět na koliky, což ale svědkyně nikdy u koně nezažila, a dále že pan L. má zakázáno o celé události mluvit. Jediné, s čím byl po převezení z Německa s koněm problém, bylo horší žraní, což je při změně prostředí obvyklé, protože koně si musí zvyknout na nové krmivo. V den úrazu – neděle - jí po telefonátu žalobkyně, aby jela do stájí, že se s koněm něco stalo, žalobce vyzvedl autem. Ve stájích viděla, že v uličce je Rockefellerovo kopyto a na něm dveře boxu. Pan M. sháněl vhodné nářadí na vyproštění koně, které nenašel, později – nejdéle do hodiny - vyprostili končetinu společně s panem B. za pomoci heveru sehnaného jinde. Žalovaný přijel do stájí po vyproštění koně a nabídl auto na převoz koně k ošetření. Vrata boxu, pod nimiž uvízla končetina koně, jsou posuvná, jejich spodní polovina je ze dřeva, horní polovina z kovových tyčí. Pro otevření vrat je nutné jednu z tyčí zatáhnout směrem dolů a posunout vrata doleva, v horní části vrata jezdí v kolejnici. Obě vnější i vnitřní spodní hrany vrat jsou opatřeny ostrou kovovou lištou. Svědkyně je od mala v kontaktu s koňmi, nehodu, kdy se noha koně dostala pod vrata boxu, do té doby nikdy neviděla. Celá událost je pro ni nepochopitelná, protože vrata téměř doléhají k zemi, a to i když jsou otevřená, do mezery mezi spodní hranou vrat a podlahou se nevejde ani lidská ruka. Boxy v Xxx jsou oproti jiným stájím velké a přepychové.
10. Ze svědecké výpovědi Kamila B. bylo zjištěno, že vykonává v Xxx čtrnáct let funkci správce. O nehodě jej informoval telefonicky pan L., na místě byl do 20 až 25 minut, kůň měl kopyto zaražené pod posuvnými vraty boxu. Svědek se snažil koni co nejrychleji pomoci, nářadí, které s sebou přivezl, železná dvoumetrová tyč, ale na vyproštění nestačilo, a to ani za pomoci tzv. páky. K vyproštění došlo až pomocí heveru, který sehnal žalobce. Pan M. potom koně ošetřil a zavolali veterináře. Při příjezdu do stájí vrata poškozená ani deformovaná nebyla a byla zavřená, při vyprošťování koně byla deformována horní vodící lišta, k posunutí vrat do stran při vyprošťování koně nedošlo. Za čtrnáct let svědek neviděl, že by se noha koně zaklínila pod vrata, a to ani v dobách, kdy boxy bývaly podstatně horší. Mezery mezi spodní hranou vrat a zemí u nových moderních boxů v Xxx jsou podle svědkova odhadu maximálně 2 cm a nemění se ani při jejich otevření, protože vrata mají pevné vrchní zavěšení a jezdí stále ve stejné linii. Vrata jsou bytelná, jejich váhu odhaduje na něco kolem 150 kg, na zemi je beton. Z těchto důvodů svědek nechápe, jak mohlo k nehodě dojít, považuje ji za nešťastnou náhodu.
11. Z výpovědi svědka Ladislava M. vzal soud za prokázané, že je zaměstnán u žalovaného jako ošetřovatel koní, tuto profesi vykonává dvacet tři let. V den události měl službu, pan L. mu telefonoval, že slyšel hluk, že kůň leží s končetinou pod vraty a nemůže ji vyndat. Po příjezdu na místo byl ve stájích jen pan L., později dorazili pan B. a žalobce. Kůň ležel uprostřed boxu a kopyto měl pod vraty. Svědek se snažil koně vyprostit pomocí násad a vidlí, ale bezúspěšně, povedlo se to až za pomoci heveru, který přivezl žalobce. Poté svědek koni končetinu zabandážoval, aby zabránil krvácení. Při příjezdu svědka byla vrata boxu zavřená a zajištěná. Vrchní kolejnice vrat byla trochu ohnutá, samotná vrata nebyla poškozená. Mezi spodní hranou vrat a betonovou podlahou je podle svědkova odhadu mezera o velikosti maximálně 3 cm, která zůstává stejná, ať už jsou vrata otevřená či zavřená, protože se posunují v kolejnici. Svědek byl jednou přítomen tzv. zavalení Rockefellera, kdy mu musel pomáhat na nohy, protože byl příliš blízko stěny boxu, což koni znemožňuje otočení a postavení bez pomoci lidí. O žádném jiném případě zavalení tohoto koně svědek neslyšel. Oproti jiným koňům se Rockefeller nechoval nijak abnormálně, svědek nikdy nemusel upozorňovat na to,

že by s ním bylo něco v nepořádku. Od žalobců také nikdy neslyšel, že by trpěl na koliky, nikdy u něj koliky nepozoroval ani on sám, neviděl, že by kůň někdy kopal do vrat nebo box nějak ničil, ani o tom neslyšel od jiných. Občas se Rockefeller válel, což je u koní běžné. Za celou dobu, co dělá svědek ošetřovatele, v typech boxů, které jsou v Xxx, nezažil, že by se končetina koně dostala pod vrata. I pro něj je celá událost nepochopitelná. Boxy v Xxx patří mezi nové, jejich výhoda spočívá v tom, že mezi mřížemi jsou užší rozteče a ukotvení dveří je odlišné - horní lišta je opatřena čtyřmi kolečky, která jezdí přímo v profilu, což má oproti starým boxům zabránit vyhození vrat, kdyby do nich kůň kopal.

12. Ze svědecké výpovědi Zdeňka L. bylo zjištěno, že pracuje u žalovaného jako ošetřovatel koní, dříve byl zaměstnán ve stájích v xxx, koním se věnuje celý život. V den události procházel uličkou kolem Rockefellerova boxu pro krmení, v té době kůň stál. Když začal krmit koně v zadních boxech, uslyšel rány, otočil se a viděl, že spodní část vrat boxu Rockefellera vyletěla z patek, a když se vracela zpátky, končetina koně pod nimi zůstala. Vrátil se k boxu, kůň ležel uprostřed, svědek chtěl vrata otevřít, ale nešlo to. Telefonoval panu B., který hovor nejdřív nepřijímal, poté informoval žalobce prostřednictvím majitelky předchozího koně ustájeného v tomtéž boxu, poté žalovaného. Nejdřív dorazil do stájí pan M., kterému se nepodařilo koně vyprostit, přibližně do 20 minut od prvního zavolání přijel pan B. Zpočátku žalovaný svědkovi kladl celou událost za vinu s tím, že nechal box otevřený, což se nestalo; když svědek kolem boxu ráno procházel, byla vrata zavřená a pojistka zajištěná.
13. V dalším soud považuje výpověď svědka L. za nevěrohodnou a smyšlenou, neboť buď svědek odporuje v jednotlivostech sám sobě („bylo to celé pokřivené“, „nahore to bylo trochu hýbnuté“, „vůbec to tak nevypadalo, vypadalo to normálně, ale s vraty nešlo hýbat“), anebo v jiných částech odporuje všem ostatním svědkům („oproti ostatním koním se často válel a několikrát se zavalil“ na rozdíl od ostatních, kteří vypovídali, že kůň se choval běžně, případně že k jeho zavalení došlo jednou; „kůň ze zeleného chytá koliky“, zatímco ostatní vypověděli, že kůň na koliky netrpěl). Svědek vypověděl, že žalovaný coby jeho zaměstnavatel mu nejprve dával celou událost za vinu, a ze všech důkazů je také zřejmé, že v okamžiku události to byl pouze on, kdo byl ve stájích přítomen. Ve všech těchto souvislostech tak soud hodnotí ve zbytku jeho výpověď jako učiněnou z obavy před možným dovozením jeho vlastní odpovědnosti (aniž by soud tuto odpovědnost dovozoval) a s ní souvisejících nepříznivých následků.
14. Výslechy dalších navrhovaných svědků soud neprováděl. Pokud jde o svědka M., který měl vypovídat k dobrému zdravotnímu stavu koně bez kolik, ten má soud za prokázaný z výpovědi svědků H. a M. Účelnost vynaložených nákladů léčení, k níž měla vypovídat navrhovaná svědkyně M., je otázkou odbornou a vyplynula ze znaleckého posudku Doc. Barbory Bezděkové. Okolnosti vrácení koně do stájí trenérkou soud nepovažuje pro rozhodnutí za podstatné, neboť s událostí nijak nesouvisí.
15. Protože mezi účastníky byla sporná účelnost nákladů vynaložených žalobcem na léčení koně, nechal soud k jeho návrhu vypracovat znalecký posudek Doc. MVDr. Barborou Bezděkovou, Ph. D., z něhož zjistil, že veškeré úkony prováděné bezprostředně po zranění koně MVDr. Markem M. a následně na Veterinární klinice xxx až do 14. 11. 2017 lze považovat za účelné včetně aplikovaných veterinárních přípravků, vyúčtované ve standardních cenách, všechny byly adekvátní, správné a směřovaly k záchraně Rockefellera. Jeho zranění bylo závažné, protože došlo k otevření korunkového kloubu a spěnkové pochvy a k úlomku spěnkové kosti, což představuje riziko pro uchycení bakteriální infekce a další opožděné komplikace hojení. Tento typ zranění vyžaduje dlouhodobou intenzivní terapii. Po vzniku zranění byla prognóza na záchranu života koně nejistá, prognóza sportovní byla nejistá až špatná. Ke zranění následně přistoupila opožděná komplikace v podobě rezistentní bakteriální infekce a provalení infekční píštěle, což způsobilo, že prognóza se stala převážně nepříznivou, a proto byla relevantně indikována eutanázie.

16. Dále byla mezi účastníky sporná obecná cena koně v době bezprostředně předcházející jeho zranění, protože žalobci tvrdili, že od doby uzavření kupní smlouvy se jeho cena zvýšila, zatímco žalovaný měl za to, že hodnota koně nedosahovala ani částky kupní ceny ve smlouvě. U znalce Ing. Milana Theimera, který vypracoval posudek pro žalobce, má soud s ohledem na vyjádření žalovaného i na vyjádření tohoto znalce pochybnost o jeho nepodjatosti kvůli osobní neshodě mezi znalcem a žalovaným ohledně zařazení koně, kterého znalec původně vlastnil, do dostihového provozu žalovaného, kde došlo k jeho zranění. K návrhu žalobce tak soud nechal vypracovat znalecký posudek Ing. Stanislavem Hošákem, kterého také následně vyslechl. Takto soud zjistil, že ke dni 1. 10. 2017 byla cena Rockefellera TB 500 000 Kč. Znalec vyšel z toho, že obecně je poptávka po drezurních koních, kterým Rockefeller byl, větší než po ostatních sportovních koních. Hodnotil koně podle jeho původu jak ze strany matky, kde geneticky dědičnými drezurními předpoklady disponoval jen její otec – ve vztahu k Rockefellerovi se tedy jednalo o druhou generaci s podstatně menší silou dědičnosti užitkových vlastností, tak ze strany otce, z jehož strany jde o světovou linii produkující špičkové drezurní koně. Ve svém souhrnu tak měl Rockefeller podle původu předpoklady pro drezurní sport ve střední obtížnosti, nikoliv na vrcholové úrovni. Dále znalec posuzoval koně podle výkonnosti v absolvovaných sportovních soutěžích a stupně jejich obtížnosti se závěrem, že neshledal rozdílu mezi soutěžemi, kterých se kůň zúčastnil v roce 2016, a soutěžemi, kterých se zúčastnil v roce 2017; v obou letech se jednalo o soutěže základní až lehké obtížnosti se srovnatelnými výsledky umístění, což svědčí o tom, že výkonnostní genetické předpoklady se u něj neprojevily – v pěti letech věku chodil soutěže základní obtížnosti, přičemž měl chodit soutěže s obtížností o stupeň vyšší, v šesti letech věku se obtížnost chozených soutěží nezměnila, a to už měl absolvovat soutěže o dva stupně obtížnější. Ve všech uvedených souvislostech znalec uzavřel, že v období od koupě koně do jeho zranění nedošlo k dosažení vyššího stupně výcviku, vyššího stupně drezury, ani ke zvýšení hodnoty koně. Naopak, s ohledem na to, že v mezidobí od koupě do zranění koně Rockefeller absolvoval v České republice tři soutěže s popsanými výsledky, vyšlo definitivně najevo, že se u něj neprojevila požadovaná ranost, kterou bylo možné při jeho koupi ještě očekávat, což souviselo mimo jiné i s jeho opožděným tělesným vývojem, který nebyl v pěti letech jeho věku oproti normálu ukončen. Vše uvedené vedlo znalce ke snížení hodnoty koně na 500 000 Kč oproti kupní ceně 25 000 EUR, která ale k okamžiku uzavření kupní smlouvy spadala do rozmezí obecných cen obdobných koní. Veřejně známé ceny koní plynou z dražeb, koně se však kupují zejména mimo dražby, kde ke zveřejnění kupních cen nedochází, jedná se o kuloární informace, z nichž znalec vycházel, ve spojení s konzultací se špičkovým drezurním jezdcem. Pokud jde o případné výhry v soutěžích, které by Rockefeller absolvoval, ty se pohybují v řádech sta až tisíc korun a ani zdaleka nemohou pokrýt roční náklady na koně, které se pohybují v rozmezí 80 000 Kč až 120 000 Kč.
17. Soud nepřistoupil k vypracování revizního znaleckého posudku kvůli neuvedení cen srovnatelných koní, z nichž znalec vycházel. Přihlédl přitom ke specifiku prostředí trhu s koňmi, jak je popsal znalec, kdy většina koní se prodává mimo dražby, kupní ceny se nikde nezveřejňují, naopak se spíše tají – na rozdíl například od trhu s nemovitostmi, kde jsou ceny dohledatelné v katastru nemovitostí. Toto specifikum ostatně vyplývá i ze znaleckého posudku vypracovaného Ing. Milanem Theimerem předloženého žalobci, který rovněž při určení hodnoty koně žádné konkrétní ceny srovnatelných ani jiných koní v podkladech pro jeho vypracování neuvedl. Znalec Ing. Hošák se přitom pohybuje v koňském prostředí celý život a jeho závěry opřené o genetiku a výkonnost koně soud hodnotí jako logické a přesvědčivé.
18. Po provedeném dokazování má soud za prokázaný následující stručně shrnutý skutkový stav: Žalobci podepsali 13. 8. 2017 v postavení kupujících smlouvu na koupi koně Rockefellera TB, narozeného 10. 4. 2011, za kterého zaplatili prodávajícímu kupní cenu 25 000 EUR. Žalobce následně po dohodě s žalovaným ustájil koně ve stájích v Xxx, kde kůň netrpěl na koliky a nevykazoval oproti ostatním koním zvýšenou aktivitu či jiné nestandardní známky chování. V Xxx byl ustájen v nových moderních boxech zajišťujících koním maximální bezpečnost,

posuvná vrata jsou zajištěna čepy, v horní liště chodí v kolečkách, což zabraňuje jejich vysazení, mezi spodní hranou vrat a betonovou podlahou je mezera o velikosti maximálně 3 cm, jejíž velikost se nemění ani při otevření vrat. Žalovaný při uzavření smlouvy vystupoval jako podnikatel s předmětem podnikání „chov zvířat pro zájmový chov“, žalobce podniká v oborech výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona a provádění staveb, jejich změn a odstraňování. Žalobce a žalovaný se dohodli, že v případě zranění koně, které žalovaný nezaviní, neponese odpovědnost za úraz nebo úhyn koně. Dne 1. 10. 2017 se levá pánevní končetina Rockefellera dostala pod vrata, v té době byl ve stájích přítomen pouze pan L., který okamžitě telefonoval ošetřovateli koní, správci stáji i žalovanému, zprostředkovaně informoval žalobce. Všichni neprodleně přijeli, v té době byla posuvná vrata boxu zavřená a zajištěná, ve stájích však nebylo pro vyproštění koně adekvátní nářadí, k vyproštění došlo až za pomoci heveru, který sehnal žalobce, a to nejpozději do jedné hodiny. Zaměstnanec žalovaného poskytl koni základní ošetření, poté byl kůň odvezen k veterináři. Bezprostředně po zranění byla prognóza na záchranu života nejistá, sportovní prognóza nejistá až špatná, a poté, co došlo později ke komplikaci v podobě rezistentní infekce a provalení infekční píštěle, stala se prognóza převážně nepříznivou a došlo k utracení koně. Hodnota koně v době před zraněním činila 500 000 Kč, žalobce vynaložil na jeho léčení účelné náklady ve výši 119 186 Kč, výše možných ročních výher by zdaleka nedosáhla výše ročních nákladů na něj vynaložených.

19. V první řadě soud uzavírá, že oba žalobce považuje za stranu kupní smlouvy jakožto kupující. Oba jsou totiž na této straně uvedeni jak v německém znění smlouvy, tak v českém překladu, na obou vyhotoveních jsou jejich podpisy. Je sice pravdou, že u žalobce je ve smlouvě uvedena zkratka v.z., což by mohlo vzbuzovat dojem, že smlouvu podepsal pouze jako zástupce tehdy nezletilé žalobkyně, nicméně v takovém případě by smlouva nemusela být opatřena i jejím podpisem. I z následných úkonů je evidentní, že žalobce vystupoval společně s žalobkyní jako smluvní strana – v potvrzení z 14. 9. 2017 o úhradě zbytku kupní ceny jej Theo B. označuje jako kupujícího, žalobce zaplatil kupní cenu a i následně se choval jako vlastník Rockefellera, neboť vlastním jménem uzavřel s žalovaným smlouvu o jeho ustájení a vynaložil náklady na jeho léčení. Pokud jde o žalobkyni, jestliže neměla být stranou smlouvy jako kupující, neexistoval žádný důvod pro to, aby byla na smlouvě jako kupující uvedena a současně aby ji opatřila svým podpisem. Vzhledem k tomu, že žalobci prokázali, že sjednaná kupní cena byla zaplacená – první část převodem na účet prodávajícího již před podepsáním smlouvy a druhá část později v hotovosti, považuje je soud za spoluvlastníky Rockefellera. Pro sjednaný převod vlastnictví zaplacením kupní ceny je bez významu, zda oproti dohodě byl zbytek kupní ceny 5 000 EUR uhrazen v hotovosti osobně žalobcem a zda byl ve finále použit na provizi zprostředkovatele prodeje, jak spekuluje žalovaný. Stejně tak je irelevantní, zda noví vlastníci své vlastnictví oznámili příslušným úřadům a nechali se zapsat do průkazu koně, protože případné nesplnění povinností podle veřejnoprávních předpisů nemá vliv na nabytí vlastnického práva. Úplnou úhradu kupní ceny navíc prokazuje i skutečnost, že žalobci disponují originálem kupní smlouvy, protože ta jim měla podle smluvního ujednání zaslána poštou právě až po zaplacení celé kupní ceny. Pokud jde o námitku žalovaného, že potvrzení prodávajícího z 14. 9. 2017 není účetním dokladem a že by mu neuvěřil ani finanční úřad, k tomu soud poznamenává, že to je sice možné, nicméně soud neprovádí dokazování na základě účetních dokladů, ale na základě jakýchkoliv důkazních prostředků, přičemž uvedené potvrzení jednoznačně prokazuje doplacení kupní ceny. Jakékoliv úvahy žalovaného v tomto směru jsou čistě spekulativní. Otázka vlastnictví koně však není pro vyhovění či zamítnutí žalobního požadavku rozhodující.
20. *Ve vztahu k požadavku uplatněnému žalobcem soud aplikoval následující ustanovení občanského zákoníku.* Podle § 494 živé zvíře má zvláštní význam a hodnotu již jako smysly nadaný živý tvor. Živé zvíře není věcí a ustanovení o věcech se na živé zvíře použijí obdobně jen v rozsahu, ve kterém to neodporuje jeho povaze. Podle § 2895 škůdce je povinen nahradit škodu bez ohledu na své zavinění v případech stanovených zvláště zákonem. Podle § 2944 každý, kdo od jiného převzal věc, která má

být předmětem jeho závazku, nahradí její poškození, ztrátu nebo zničení, neprokáže-li, že by ke škodě došlo i jinak.

21. Podle § 419 spotřebitelem je každý člověk, který mimo rámec své podnikatelské činnosti nebo mimo rámec samostatného výkonu svého povolání uzavírá smlouvu s podnikatelem nebo s ním jinak jedná. Podle § 420 odst. 1, kdo samostatně vykonává na vlastní účet a odpovědnost výdělečnou činnost živnostenským nebo obdobným způsobem se záměrem činit tak soustavně za účelem dosažení zisku, je považován se zřetelem k této činnosti za podnikatele.
22. Podle § 1812 odst. 2 k ujednáním odchylujícím se od ustanovení zákona stanovených k ochraně spotřebitele se nepřihlíží. To platí i v případě, že se spotřebitel vzdá zvláštního práva, které mu zákon poskytuje. Podle § 1814 písm. a) se zvláště zakazují ujednání, která vylučují nebo omezují spotřebitelova práva z vadného plnění nebo na náhradu újmy. Podle § 2898 se nepřihlíží k ujednání, které předem vylučuje nebo omezuje povinnost k náhradě újmy způsobené člověku na jeho přirozených právech, anebo způsobené úmyslně nebo z hrubé nedbalosti; nepřihlíží se ani k ujednání, které předem vylučuje nebo omezuje právo slabší strany na náhradu jakékoli újmy. V těchto případech se práva na náhradu nelze ani platně vzdát. Podle § 433 odst. 2 se má za to, že slabší stranou je vždy osoba, která vůči podnikateli v hospodářském styku vystupuje mimo souvislost s vlastním podnikáním.
23. Žalovaný převzal od žalobce Rockefellera jakožto podnikatel v souvislosti se svým podnikáním, kterým je zájmový chov zvířat, a zavázal se poskytnout mu za úplatu ustájení a související služby. Povaze koně přitom nijak neodporuje, aby se na něj použila ustanovení o věcech, které byly převzaty a mají být předmětem něčího závazku, zde ustanovení o náhradě škody za jeho usmrcení podle § 2944. Povinnost k náhradě škody podle tohoto ustanovení je stejně jako v občanském zákoníku č. 40/1964 Sb. konstruována jako objektivní, tedy bez ohledu na zavinění žalovaného. Postačí, že žalovaný převzal koně za účelem jeho ustájení a poskytnutí souvisejících služeb a že ve stáji došlo k jeho poranění a následné smrti; žalovaný netvrdil, že by ke škodě došlo i jinak, což je jediný zákonný liberační důvod. Vzhledem k tomu, že nový občanský zákoník upřednostňuje konkrétní ujednání stran oproti zákonným ustanovením, lze dovodit, že v obecné rovině se již neuplatní rozsudek Nejvyššího soudu ze 17. června 2004, sp. zn. 25 Cdo 2109/2003, podle kterého bylo shledáno smluvní omezení odpovědnosti toho, kdo převzal koně k ustájení, za absolutně neplatné pro rozpor se zákonem. Soud však považuje v této věci pro posouzení ujednání o omezení odpovědnosti žalovaného za rozhodující postavení smluvních stran v době uzavření smlouvy.
24. Mezi účastníky nebylo sporu o tom, že žalovaný vystupoval při uzavření smlouvy o ustájení jako podnikatel s předmětem podnikání „chov zvířat pro zájmový chov“. Žalovaný však namítal, že postavení podnikatele měl i žalobce. Tak tomu však nebylo. Žalobce je sice nositelem živnostenského oprávnění a současně společníkem ve společnosti s ručením omezeným, nicméně to samo o sobě neznamená, že ve všech právních jednáních má postavení podnikatele. Aby tomu tak bylo, muselo by se právní jednání týkat právě jeho podnikatelské činnosti. Žalobce však podniká ve zcela jiných oborech, než je zájmový chov zvířat, - výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona (blíže konkretizované výše) a provádění staveb, jejich změn a odstraňování -, a proto jej ve vztahu ke smlouvě o ustájení Rockefellera nelze považovat za podnikatele. Zde se nadále plně uplatní rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 3 Cdon 851/96. Pokud by každý podnikatel měl mít ve všech právních jednáních postavení podnikatele, znamenalo by to, že i žalovaný jakožto chovatel pro zájmový chov zvířat by měl postavení podnikatele například při sjednávání dodávky elektřiny do své domácnosti nebo při koupi bytu pro své bydlení, což zcela jistě není smyslem zákona. Z žalobce nečiní podnikatele ani skutečnost, že v žalobě uplatnil požadavek na náhradu ušlého zisku v podobě možných výher koně v soutěžích, neboť takový zisk se nutně neváže pouze k podnikání (jako například při pronajímání bytu fyzickou osobou nepodnikatelem, která inkasuje nájemné).

25. Žalobce tedy měl při uzavření smlouvy o ustájení nejen postavení slabší strany ve smyslu § 2898 věty za středníkem (kterou může být v konkrétním případě i podnikatel), ale dokonce postavení spotřebitele (což je pojem užší), kterému náleží ochrana podle speciálních kogentních ustanovení občanského zákoníku na ochranu spotřebitele. Je tomu tak proto, že podnikatel – zde žalovaný – vystupuje ve spotřebitelských vztazích z pozice odborníka a profesionála – zde na zájmový chov zvířat - oproti žalovanému, který je v tomto ohledu laikem a odborníka z něj zcela jistě nedělá pouhá skutečnost, že měl u žalovaného ustájeny dva koně. Pokud si tedy strany smlouvy za popsaného postavení omezily odpovědnost žalovaného k náhradě škody, soud k tomuto ujednání nemůže ve smyslu § 1812 odst. 2 a § 1814 písm. a) přihlížet a žalovaný je povinen k plné náhradě prokázané škody. (Pokud by snad bylo nutné, aby se žalobce v tomto ohledu dovolal relativní neplatnosti ujednání, zcela jistě tak učinil nejpozději v žalobě.) K tomuto závěru by soud nutně dospěl i tehdy, hodnotil-li by žalobce pouze jako slabší stranu, nikoliv jako spotřebitele. I zde by se uplatnil závěr, že pouhé ustájení dvou koní u žalovaného nevyvrací domněnku § 433 odst. 2, že žalobce je slabší stranou, a proto by soud podle § 2898 věty za středníkem opět nemohl přihlížet ke smluvnímu ujednání omezujícímu právo žalobce na náhradu újmy.
26. *Pokud jde o jednotlivé nároky požadované žalobcem, vycházel soud z následujících ustanovení.* Podle § 2951 odst. 1 se škoda nahrazuje uvedením do předešlého stavu. Není-li to dobře možné, anebo žádá-li to poškozený, hradí se škoda v penězích. Podle § 2952 se hradí skutečná škoda a to, co poškozenému ušlo (ušlý zisk). Podle § 2969 odst. 1 při určení výše škody na věci se vychází z její obvyklé ceny v době poškození. Podle § 2970 při poranění zvířete nahradí škůdce účelně vynaložené náklady spojené s péčí o zdraví zraněného zvířete tomu, kdo je vynaložil; požádá-li o to, složí mu škůdce na tyto náklady přiměřenou zálohu. Náklady spojené s péčí o zdraví nejsou neúčelné, i když podstatně převyšují cenu zvířete, pokud by je vynaložil rozumný chovatel v postavení poškozeného.
27. V první řadě náleží žalobci náhrada skutečné škody spočívající v obvyklé ceně koně v době bezprostředně předcházející jeho zranění. Tato činí 500 000 Kč a vyplývá ze znaleckého posudku, jehož podrobné závěry jsou uvedeny výše. Soud zdůrazňuje, že přestože kupní cenu 25 000 EUR (v přepočtu ke dni uzavření kupní smlouvy 653 000 Kč) bylo možné 13. 8. 2017 považovat za cenu obvyklou, během následujících přibližně 6 týdnů se Rockefeller zúčastnil soutěží, při nichž vyšlo najevo, že je na stále stejné výkonnostní úrovni jako o rok dříve, což znamenalo, že se u něj neprojevily genetické výkonnostní předpoklady a že chodí soutěže o dva stupně nižší obtížnosti, než by ve svém věku měl. Proto nejenže nedošlo k navýšení jeho hodnoty, ale jeho obvyklá cena byla k 1. 10. 2017 nižší. Částka 500 000 Kč náleží žalobci z titulu skutečné škody celá, přestože byl pouhým spoluvlastníkem koně. Soud mu totiž uvedenou náhradu neposkytuje z titulu spoluvlastnictví, ale proto, že pouze on, nikoliv žalobkyně, byl stranou smlouvy o ustájení koně a pouze vůči němu tedy žalovaný odpovídá podle § 2944; náhrada podle uvedeného ustanovení by přitom žalobci náležela i tehdy, kdyby nebyl spoluvlastníkem koně.
28. Obdobně náleží žalobci plná náhrada nákladů, které vynaložil na léčení koně, ve výši 119 186 Kč, a to opět právě proto, že je vynaložil on sám, a bez ohledu na to, že byl spoluvlastníkem koně. Žalovaný učinil nesporným, že žalobce tuto částku na léčení koně zaplatil, nicméně namítal neúčelnost vynaložených nákladů. Ta byla jednoznačně prokázána znaleckým posudkem. Znalce sice uzavřela, že po zranění koně byla prognóza na záchranu jeho života nejistá a prognóza sportovní nejistá až špatná, nicméně převážně nepříznivou se prognóza stala až v důsledku druhotné komplikace v podobě infekce, která ke zranění přistoupila následně v průběhu léčení; v této souvislosti pak bylo rozhodnuto o eutanázii koně. Každý rozumný chovatel by se do té doby zcela jistě za popsané situace pokusil o záchranu života drezurního koně, a proto se jedná o náklady účelné.
29. Účastníci učinili nesporným, že k zaplacení částek byl žalovaný vyzván s poskytnutou lhůtou do 12. 1. 2018. Ode dne následujícího je tak žalovaný v prodlení a vznikla mu druhotná povinnost

zaplatit žalobci i zákonné úroky z prodlení ve výši podle § 1970 ve spojení s nařízením vlády č. 351/2013 Sb.

30. Vzhledem k tomu, že soud shledal důvodnost obou výše uplatněných požadavků, zabýval se námitkami žalovaného ohledně spoluúčasti žalobců na způsobené škodě. Podle § 2918, vznikla-li škoda nebo zvětšila-li se také následkem okolností, které se přičítají poškozenému, povinnost škůdce nahradit škodu se poměrně sníží. V tomto rozsahu by tak nebylo možné škodu přičítat žalovanému. Žalovaný tvrdil, že kůň trpěl na koliky, proto se neměl pást, což žalobci porušovali, a tím u něj mohli vyvolat zvýšenou aktivitu. Svědci, kteří byli slyšeni i k těmto tvrzením, však tato tvrzení jednoznačně vyvrátili. Svědkyně H., která byla s koněm v kontaktu obden, u něj nikdy nepozorovala neklid, zvýšenou aktivitu či nervozitu. Svědek M. také neshledával v chování Rockefellerera nic neobvyklého, ani zvýšenou aktivitu, ani koliky, a nikdy o tom od žalobců ani neslyšel. Proč soud považuje za nevěrohodnou v tomto směru výpověď svědka L., je popsáno výše. Proto soud prokázanou škodu nesnižoval z důvodu spoluúčasti žalobců na jejím vzniku.
31. Ve zbývajících částech soud požadavek žalobce včetně příslušenství zamítl. Jednak co do rozdílu mezi uplatněnou a přiznanou skutečnou škodou v podobě obvyklé ceny koně 283 000 Kč, jednak co do požadovaného ušlého zisku 200 000 Kč. Ušlý zisk není jakýkoliv možný zisk, ale pouze ten, kterého by žalobce coby spoluvlastník Rockefellerera při pravidelném běhu věcí s vysokou pravděpodobností dosahoval v konkrétním případě. V žalobě bylo tvrzeno, že žalobce plánoval účastnit se s koněm drezur a jiných závodů, a to i v zahraničí, po dobu minimálně 10 let, přičemž zisk z těchto soutěží odhaduje na 20 000 Kč ročně. Přestože byl žalobce vyzván u přípravného jednání k doplnění konkrétních tvrzení a důkazních návrhů ohledně svého požadavku, tvrzení nijak blíže nedoplnil a navrhl nechat vypracovat znalecký posudek, který by se vyjádřil k otázce výše zhodnocení koně s ohledem na jeho dosavadní úspěchy po dobu následujících 10 let. K zadání takové znalecké otázky soud nepřistoupil, protože zaměňuje skutečnou škodu a ušlý zisk. Případné navýšení ceny koně v následujících 10 letech po zranění není ušlým ziskem, ale konstatováním, jaká by byla cena koně, kdyby k jeho zranění došlo za 10 let. Toto ale není pro posouzení věci vůbec významné. Rozhodující je, jaká byla cena koně v době jeho zranění, což představuje skutečnou škodu vzniklou žalobci. Případné výhry v soutěžích by teoreticky mohly představovat ušlý zisk (bez ohledu na to, že žalobce nevystupoval jako podnikatel), nicméně muselo by jít o výhry, kterých by Rockefeller dosahoval při pravidelném běhu věcí s vysokou pravděpodobností. Tzn., ze strany žalobce by muselo být například minimálně tvrzeno, kolika a jakých soutěží se Rockefeller dosud za kalendářní rok zúčastnil, jakých výher tam dosáhl, kolika a jakých soutěží se ročně v následujících letech zúčastní, proč to lze očekávat a proč lze očekávat nějaké konkrétní výhry. Nic takového ale žalobce netvrdil. Při druhém jednání, kdy byl vyslýchán znalec Ing. Hošák, žalovaný učinil nesporným, že Rockefeller by v následujících 10 letech dosáhl ročně výher ve výši 20 000 Kč, nicméně znalec jednoznačně uvedl, že uvedená částka ani zdaleka nepokryje náklady na chov koně, které se pohybují v řádech desítek tisíc korun ročně. Proto se ani v tomto směru nedá hovořit o ušlém zisku žalobce.
32. *Ohledně požadavku uplatněného žalobkyní soud použil následující ustanovení občanského zákoníku.* Podle § 2910 škůdce, který vlastním zaviněním poruší povinnost stanovenou zákonem a zasáhne tak do absolutního práva poškozeného, nahradí poškozenému, co tím způsobil. Podle § 2911, způsobí-li škůdce poškozenému škodu porušením zákonné povinnosti, má se za to, že škodu zavinil z nedbalosti. Podle § 2912 odst. 2, dá-li škůdce najevo zvláštní znalost, dovednost nebo pečlivost, nebo zaváže-li se k činnosti, k níž je zvláštní znalostí, dovedností nebo pečlivostí zapotřebí, a neuplatní-li tyto zvláštní vlastnosti, má se za to, že jedná nedbale. Podle § 2900, vyžadují-li to okolnosti případu nebo zvyklosti soukromého života, je každý povinen počínat si při svém konání tak, aby nedošlo k nedůvodné újmě na svobodě, životě, zdraví nebo na vlastnictví jiného. Podle § 2904 újmu způsobenou náhodou nahradí ten, kdo dal ze své viny k náhodě podnět, zejména tím, že poruší příkaz nebo poškodí zařízení, které má nahodilé újmě zabránit.

33. Žalobkyně nebyla na rozdíl od žalobce s žalovaným v žádném smluvním vztahu, protože nebyla stranou smlouvy o ustájení koně. Její pozice pro přiznání nároku na náhradu škody vůči žalovanému je tedy složitější a obtížnější, protože ve vztahu k ní je nutné posoudit případnou odpovědnost žalovaného podle obecných ustanovení. Podle nich je možné dovodit odpovědnost žalovaného jen za současného splnění čtyř předpokladů – zavinění, porušení zákonné povinnosti, jejímž následkem je zásah do absolutního práva žalobkyně (čímž právo vlastnické bezpochyby je), škoda a příčinná souvislost mezi porušením zákonné povinnosti a vznikem škody. V případě porušení zákonné povinnosti, stejně jako při neuplatnění zvláštních vlastností, přitom zákon nedbalostní zavinění předpokládá (není třeba je dokazovat), což vyplývá z obecné lidské zkušenosti, že protiprávní jednání je většinou zaviněné. Na žalobkyni však zůstává, aby tvrdila a prokázala splnění zbývajících tří předpokladů kromě zavinění. Žalobkyně v této souvislosti tvrdila, že vrata boxu nebyla dostatečně zajištěná (nebyla zavřená či byla uvolněná), že ve stájích nebylo nářadí potřebné k vyproštění koně, že na Rockefellerově boxu bylo nesprávné telefonní číslo na žalobce, takže ti se informaci o zranění dozvěděli od třetí osoby, a že ve stájích nebyly vypracovány bezpečnostní předpisy.
34. Ze všech výpovědí je zřejmé, že v době události byla vrata boxu zavřená a zajištěná. Takto vypovídal nejen svědek L., jehož výpověď soud hodnotil částečně jako nevěrohodnou, ale i svědci B. a M. Soud nadto směřoval své dotazy i ke změně v postavení vrat v případě, že by byla otevřená, a všichni svědci uvedli, že mezera mezi spodní hranou vrat a betonovou podlahou se oproti stavu, kdy jsou vrata zavřená, nijak nemění; tzn., že je nadále maximálně 3 cm. Za této situace tak ani není zřejmé, jak by mělo případné nezajištění vrat zvýšit možnost, že se končetina koně pod ně dostane. Jinými slovy, i kdyby vrata zajištěná nebyla, což by bylo možné zcela jistě vyhodnotit jako porušení obecné povinnosti předcházet škodám, není zřejmá příčinná souvislost mezi porušením této povinnosti a vznikem škody. Na straně druhé všechny výpovědi prokazují tvrzení žalobců, že ve stájích nebylo nářadí potřebné na vyproštění koně a že je sehnal až žalobce. V této skutečnosti však soud neshledává porušení prevenční ani jiné zákonné povinnosti, a to i s přihlédnutím k tomu, že od žalovaného jakožto chovatele koní se očekává specifická znalost tohoto odvětví. Situace nebyla taková, že by ve stájích nebylo žádné nářadí, současně se ze všech výpovědí podává, že žalovaný má ve stájích jedny z nejmodernějších a nejbezpečnějších boxových vrat, nikdo ze svědků, kteří se celoživotně věnují koním, se s podobnou situací nesetkal a pro všechny je celá událost nevysvětlitelná. Po žalovaném tak není možné spravedlivě požadovat, aby měl ve stájích zařízení podobné heveru. Současně se všichni příslušní zaměstnanci žalovaného maximálně snažili poskytnout rychlou a účinnou pomoc, kuň byl vyproštěn nejpozději do hodiny. Absence vhodného nářadí ve stájích navíc škodnou událost nezpůsobila a nebylo tvrzeno, že nebýt jí, následky by byly menšího rozsahu. Obdobně nedošlo ke škodlivému následku v návaznosti na možnou absenci nějakých blíže nekonkretizovaných bezpečnostních předpisů, kterou se soud proto ani nezabýval, a bez vlivu je také pouhé zprostředkované informování žalobců. Ze všech uvedených důvodů soud uzavírá, že veškeré počínání žalovaného bylo i s přihlédnutím k jeho postavení zcela dostatečné a svou prevenční povinnost beze zbytku splnil. Protože u žalovaného nelze dovodit porušení žádné zákonné povinnosti a tím ani příčinné souvislosti se vznikem škody, nevznikla mu povinnost k náhradě újmy žalobkyni. Současně z provedeného dokazování nelze dovodit, že by dal ze své viny podnět k náhodě, která s přihlédnutím ke všem okolnostem újmu způsobila. Na straně jedné je mezera mezi spodní hranou vrat a betonovou podlahou tak malá, že končetina koně se do ní sama o sobě nevejde, vrata jsou bytelná a maximálně bezpečná, na straně druhé se Rockefellerova končetina pod vrata nějak dostala. Právě to se stalo, navzdory prohlášení společnosti SVARKO, s. r. o., že při řádném zajištění dveří to není možné. Za situace, kdy všichni svědci vypověděli, že vrata byla zavřená a zajištěná a museli použít nářadí na vyproštění, nemohla se končetina koně dostat pod vrata jinak, než jak popisuje svědek L.
35. *O náhradě nákladů řízení mezi žalobcem a žalovaným soud rozhodl podle § 142 odst. 2 občanského soudního řádu. Žalobce byl úspěšný ohledně částky 619 186 Kč, tj. 56 % jím uplatněné částky, a neúspěšný*

ohledně částky 483 000 Kč, tj. 44 % jím uplatněné částky; jeho celkový úspěch ve věci tak představuje 12 %. Celková výše účelně vynaložených nákladů žalobce činí 278 961 Kč a sestává z

- soudního poplatku 55 110 Kč,
- zálohy na znalecký posudek 20 000 Kč (žalobkyně nebyla k zaplacení zálohy vyzývána, protože nebyl dán základ jejího nároku), která byla zcela použita na proplacení znalečného,
- odměny advokáta za 14 úkonů právní služby po 10 192 Kč podle § 7 bodu 6 (z tarifní hodnoty 1 102 186 Kč, jejíž zaplacení se žalobce domáhal) ve spojení s § 12 odst. 4 (společné úkony při zastupování dvou osob) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, (převzetí a příprava zastoupení, výzva k plnění se základním skutkovým a právním rozbořem, žaloba, porada s klientem 21. 9. 2018 v návaznosti na vyjádření žalovaného k žalobě, stanovisko k vyjádření žalovaného z 24. 9. 2018, porada s klientem 3. 12. 2018 v návaznosti na výzvu soudu k doplnění skutkových tvrzení a důkazních návrhů učiněnou u přípravného jednání, doplnění skutkových tvrzení a důkazních návrhů z 5. 12. 2018, porada s klientem 4. 2. 2019 před jednáním s výslechem svědků, účast u jednání 6. 2. 2019 přesahující 4 hodiny, porada s klientem 11. 10. 2019 před jednáním s výslechem znalce, účast u jednání 11. 11. 2019 přesahující 2 hodiny),
- odměny advokáta za 4 úkony právní služby po 5 096 Kč, tj. ve výši jedné poloviny podle § 11 odst. 2, 3 advokátního tarifu (účast u přípravného jednání 5. 11. 2018 podle písm. g), písemné otázky na znalce z 15. 3. 2019 podle písm. d), vyjádření ke znaleckému posudku z 31. 5. 2019 podle písm. d), účast při jednání, při kterém došlo pouze k vyhlášení rozhodnutí, podle písm. f)),
- náhrady hotových výdajů advokáta za 18 úkonů právní služby po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu,
- náhrady DPH (21 %) z odměny a náhrad ve výši 35 379 Kč.

12% z částky 278 961 Kč činí 33 475 Kč.

36. *O náhradě nákladů řízení mezi žalobkyní a žalovaným soud rozhodl podle § 142 odst. 1 občanského soudního řádu a přiznal ji žalovanému, který byl vůči ní zcela úspěšný. Částka 139 968 Kč se skládá z*

- odměny advokáta za 8 úkonů právní služby po 12 260 Kč podle § 7 bodu 6 (z tarifní hodnoty 983 000 Kč, jejíž zaplacení se žalobkyně domáhala) advokátního tarifu (převzetí a příprava zastoupení, vyjádření k žalobě z 15. 5. 2018, účast u jednání 6. 2. 2019 přesahující 4 hodiny, porada s klientem 6. 3. 2019, účast u jednání 11. 11. 2019 přesahující 2 hodiny),
- odměny advokáta za 2 úkony právní služby ve výši 6 130 Kč, tj. ve výši jedné poloviny podle § 11 odst. 2 advokátního tarifu (účast u přípravného jednání 5. 11. 2018 podle písm. g), účast při jednání, při kterém došlo pouze k vyhlášení rozhodnutí, podle písm. f)),
- náhrady hotových výdajů advokáta za 10 úkonů právní služby po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu,
- náhrady cestovních výdajů ve výši 1 136 Kč (364 Kč, 2 x 386 Kč) podle § 13 odst. 5 advokátního tarifu za tři cesty z Bílovce do Opavy a zpět (3 x 56 km) osobním automobilem značky Volvo XC90 s kombinovanou spotřebou motorové nafty 8,3 l/100 km, při ceně dle vyhlášky č. 463/2017 Sb. v případě první cesty a dle vyhlášky č. 333/2018 Sb. v případě druhé a třetí cesty,
- náhrady za ztrátu času za tyto cesty ve výši 1 200 Kč – 3 x 4 půlhodiny po 100 Kč podle § 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 advokátního tarifu,
- náhrady DPH (21 %) z odměny a náhrad ve výši 24 292 Kč.

Soud nepřiznal žalovanému odměnu a související náhrady advokáta za vyjádření z 9. 1. 2018, které mělo být zasláno zástupci žalobců ještě před zahájením řízení, protože se nejedná o náklad tohoto řízení.

37. Podle § 148 odst. 1 občanského soudního řádu soud dále zavázal žalobce a žalovaného k náhradě nákladů řízení, které bude muset stát vynaložit na odměnu a náhradu výdajů v souvislosti se znaleckými posudky včetně výsledku znalce, neboť znalečné nebylo zcela kryto složenou zálohou. Žalobkyni tato povinnost nevzniká, protože ve vztahu k jejímu nároku nebylo znalecké dokazování prováděno, neboť nebyl dán ani jeho základ. Rozsah náhrady byl u žalobce a žalovaného určen podle jejich neúspěchu ve věci ve vztahu k žalobcem uplatněné částce 1 102 186 Kč, tedy u žalobce 44 % (odpovídající zamítnutému požadavku na zaplacení 483 000 Kč) a u žalovaného 56 % (odpovídající přiznanému požadavku na zaplacení 619 186 Kč). O výši této náhrady bude rozhodnuto samostatným usnesením podle § 155 odst. 1 části věty druhé za středníkem občanského soudního řádu, protože v době vyhlášení rozsudku nebylo o celém znalečném pravomocně rozhodnuto.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možné** podat odvolání do 15 dnů od doručení jeho písemného vyhotovení ke Krajskému soudu v Ostravě prostřednictvím Okresního soudu v Opavě.

Nesplní-li povinní dobrovolně, co jim ukládá vykonatelné rozhodnutí, mohou oprávnění podat návrh na výkon rozhodnutí nebo na exekuci.

Opava 13. listopadu 2019

JUDr. Tereza Kravalová v. r.
soudkyně